

790.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 października 1932 r.

o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonariuszom państwowym.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 7 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. o organizacji komisji dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 738) zarządza się co następuje:

R o z d z i a ł I.**KOMISJE DISCYPLINARNE. RZECZNICY DISCYPLINARNI. OBRONA.****Skład i właściwość komisji dyscyplinarnych.**

§ 1. Każda komisja dyscyplinarna składa się z przewodniczącego, jego zastępców i członków, powoływanych i odwoływanych przez właściwą władzę naczelną z grona urzędników i niższych funkcjonariuszów tej władzy, przy której ustanowiono komisję.

O ile poszczegółnej komisji dyscyplinarnej powierzono w myśl art. 1 ust. 3 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. o organizacji komisji dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonariuszom państwowym (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 738) orzekanie w sprawach dyscyplinarnych funkcjonariuszów innej władzy lub szkoły, wówczas właściwa władza naczelną powołuje potrzebną ilość członków z grona funkcjonariuszów tej władzy, lub szkoły.

W skład komisji dyscyplinarnej dla funkcjonariuszów szkół, wymienionych w art. 1 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 738) wchodzić mogą profesorowie tej szkoły, lub tych szkół, dla których komisja jest utworzona.

W skład komisji dyscyplinarnych w dziale Ministerstwa Spraw Wojskowych mogą wchodzić oficerowie służby czynnej.

W skład komisji dyscyplinarnych dla funkcjonariuszów zarządu sprawiedliwości wchodzić mogą sędziowie i prokuratorzy, zatrudnieni w okręgu służbowym tej władzy, przy której komisja została utworzona.

§ 2. Pierwszą instancją, orzekającą w sprawach dyscyplinarnych są:

1) komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach, podległych bezpośrednio władzy naczelną, lub przy szkołach, wymienionych w § 1 ust. 3 — dla urzędników i niższych funkcjonariuszów, pełniących służbę przy tych władzach i władzach im podległych, lub szkołach, oraz dla urzędników i niższych funkcyj-

nariuszów władz, lub szkół, których sprawy dyscyplinarne przekazano w myśl art. 1 ust. 3 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 738). Orzecznictwu komisji dyscyplinarnych przy władzach bezpośrednio podległych władzy naczelną nie podlegają kierownicy tych władz, oraz urzędnicy, zajmujący inne stanowiska służbowe, które oznaczy właściwa władza naczelną;

2) komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach naczelną — dla urzędników i niższych funkcjonariuszów tych władz, dla urzędników, wyłączonych z pod orzecznictwa komisji dyscyplinarnych przy władzach bezpośrednio podległych władzy naczelną, oraz dla urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych, których sprawy dyscyplinarne przekazano w myśl art. 1 ust. 3 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r.

Drugą instancją dla spraw dyscyplinarnych są odwoławcze komisje dyscyplinarne, czynne przy właściwych władzach naczelną.

§ 3. Właściwość komisji zależy od miejsca pełnienia służby i rodzaju zajmowanego stanowiska w chwili wdrożenia przeciw funkcjonariuszowi postępowania dyscyplinarnego, również wtedy, gdy chodzi o przewinienie służbowe w czasie pełnienia obowiązków w innym dziale zarządu państwowego, lub w czasie podlegania innym przepisom służbowym o ile stosunek służbowy miał charakter publiczno-prawny. W tych przypadkach należy przewinienie oceniać przede wszystkim według tych przepisów służbowych, którym obwiniony podlegał w chwili popełnienia czynu, albo dopuszczenia się zaniechania, lub zaniedbania, sprzeciwiającego się jego obowiązkowi.

Komisją dyscyplinarną, właściwą w sprawach przeciwko funkcjonariuszom w stanie spoczynku, jest ta komisja, która była właściwa w chwili ustąpienia funkcjonariusza ze służby czynnej.

W razie współobwinienia o naruszenie obowiązków służbowych kilku funkcjonariuszów tego samego działu zarządu państwowego, z których jedni podlegają komisji dyscyplinarnej przy władzy, podlegającej bezpośrednio władzy naczelną, inni zaś komisji dyscyplinarnej przy władzy naczelną — wszyscy uczestnicy podlegają właściwości komisji dyscyplinarnej przy władzy naczelną.

Jeżeli komisja dyscyplinarna, ustanowiona przy władzy, podlegającej bezpośrednio władzy naczelną, nie rozporządza chwilowo ilością członków, potrzebną do utworzenia kompletu orzekającego, właściwa władza naczelną przekazuje sprawę innej komisji dyscyplinarnej.

Spory o właściwość rozstrzyga władza naczelną.

Spory o właściwość między komisjami w różnych działach zarządu państwowego rozstrzyga Prezes Rady Ministrów.

§ 4. Komisje dyscyplinarne obradują, postanawiają i orzekają w kompletach orzekających, złożo-

nych z przewodniczącego komisji, lub jego zastępcy i dwóch członków. Przewodniczącego i członków do kompletu orzekającego wyznacza przewodniczący komisji.

Przewodniczący kompletu winien posiadać wykształcenie prawnicze.

Do kompletu orzekającego powinien należeć, jako członek, co najmniej jeden funkcjonariusz tej samej kategorii i rodzaju służby, do których należy funkcjonariusz, odpowiadający dyscyplinarnie przed danym kompletem.

Przepis ustępu poprzedniego niema zastosowania w postępowaniu przed komisją odwoławczą.

Do kompletu utworzonego dla spraw dyscyplinarnych funkcjonariuszów innej władzy bądź szkoły, wchodzi jeden lub dwóch członków komisji, powołanych w myśl § 1 ust. 2.

Obowiązki i prawa rzeczników dyscyplinarnych.

§ 5. Obowiązkiem rzecznika dyscyplinarnego jest przy przeprowadzaniu postępowania dyscyplinarnego stać na straży dobra służby, ścisłego wykonywania obowiązków służbowych przez funkcjonariuszów państwowych, oraz godności i powagi zajmowanego przez nich stanowiska służbowego.

Komisja dyscyplinarna wydaje każde postanowienie i orzeczenie nie inaczej, jak po wysłuchaniu zdania rzecznika dyscyplinarnego; przy naradach i głosowaniu kompletu orzekającego rzecznik nie może być obecny.

Rzecznicy dyscyplinarni, działając w ścisłej zależności od swych władz przełożonych, mają obowiązki:

- 1) uczestniczenia we wszystkich posiedzeniach komisji dyscyplinarnych;
- 2) stawiania w razie potrzeby wniosków o wezwanie świadków i biegłych i przeprowadzenie innych dowodów;
- 3) donoszenia władzy przełożonej o wszystkich przypadkach przewinień służbowych, które doszły do ich wiadomości w toku postępowania dyscyplinarnego;
- 4) brania udziału w dochodzeniach dyscyplinarnych na zlecenie władzy.

Rzecznika dyscyplinarnego przy komisji niższej instancji może zastąpić w razie potrzeby rzecznik dyscyplinarny przy komisji wyższej instancji; również rzecznika dyscyplinarnego w wyższej instancji może zastąpić w razie potrzeby rzecznik dyscyplinarny przy komisji niższej instancji. O zastępstwie decyduje władza naczelna.

Utrata zdolności do pełnienia funkcji członka komisji dyscyplinarniej i rzecznika dyscyplinarnego.

§ 6. Gdy w stanowisku służbowym funkcjonariuszów powołanych na członków komisji dyscyplinarniej, lub wyznaczonych na rzeczników dyscyplinarnych i ich zastępców, zajdzie zmiana, wskutek

której odpadają warunki do ich powołania, względnie wyznaczenia — funkcjonariusze ci ustępują.

W czasie trwania postępowania sądowo-karnego lub dyscyplinarnego, toczącego się przeciw funkcjonariuszowi, nie można powoływać go do żadnej czynności urzędowej w komisji dyscyplinarnej. Gdy postępowanie takie zakończy się ukaraniem funkcjonariusza, traci on stanowisko rzecznika dyscyplinarnego, bądź członka komisji dyscyplinarniej.

Funkcjonariusza karanego dyscyplinarnie, o ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w § 24 ust. 5 — nie można powoływać na członka komisji dyscyplinarniej, ani wyznaczać go na rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcę.

Obowiązki i prawa obrońcy. Obrońca z urzędu.

§ 7. Obrońca ma obowiązek przytoczyć w obronie wszystkie okoliczności, które uważa w tym celu za konieczne i przydatne i zastosować przewidziane w rozporządzeniu niniejszem środki obrony. Jest on obowiązany zachować w tajemnicy wszystkie poufne informacje, udzielone mu w związku z obroną.

Obrońcy winna władza udzielić urlopu, nieodzownie potrzebnego do spełnienia tych czynności.

O ile postępowanie dyscyplinarne toczy się poza siedzibą służbową funkcjonariusza, występującego w charakterze obrońcy, przysługuje mu prawo do zwrotu kosztów podróży i diet na tych samych zasadach, jak przy podróżach służbowych.

Na prośbę obwinionego, zgłoszoną najpóźniej na 7 dni przed terminem rozprawy, władza, przy której jest czynna komisja dyscyplinarna, przydaje obwinionemu z grona podwładnych sobie urzędników obrońcę z urzędu, jeżeli nie przybrał sobie obrońcy z wyboru.

Funkcjonariuszowi państwowemu, pełniącemu obowiązki służbowe wolno nie podjąć się obrony, z wyjątkiem przypadku ustanowienia go obrońcą z urzędu. Nie wolno mu przyjmować wynagrodzenia za spełnianie czynności obrońcy.

R o z d z i a ł II.

POSTĘPOWANIE DISCYPLINARNE.

Obowiązek strzeżenia tajemnicy w postępowaniu dyscyplinarnym.

§ 8. Całe postępowanie dyscyplinarne powinno być otoczone jak najściślejszą tajemnicą.

Szczegółów z postępowania dyscyplinarnego nie wolno podawać do publicznej wiadomości.

Postanowienia i orzeczenia komisji dyscyplinarnych można ogłaszać jedynie za zezwoleniem władzy naczelnej.

Wdrożenie postępowania. Dochodzenia.

§ 9. Władza służbowa lub przełożona władza wyższa w razie dostrzeżenia lub otrzymania wiado-

mości o naruszeniu obowiązków służbowych przez podwładnego funkcjonariusza państwowego, po wstępnym zbadaniu sprawy, o ile dopatruje się w naruszeniu obowiązków występku służbowego,—wdraża postępowanie dyscyplinarne, o czym zawiadamia funkcjonariusza.

§ 10. Jeżeli stan sprawy tego wymaga, władza po wdrożeniu postępowania dyscyplinarnego zarządza przeprowadzenie dochodzeń i w razie potrzeby wyznacza w tym celu jednego, lub więcej podległych jej urzędników.

W każdym stadium dochodzeń władza, która wdrożyła postępowanie dyscyplinarne, może je umorzyć.

O umorzeniu postępowania należy zawiadomić obwinionego.

Prowadzący dochodzenia przesłuchuje świadków, a w razie potrzeby biegłych i bada wszystkie okoliczności potrzebne do wyjaśnienia sprawy, jako też zbiera środki dowodowe.

Prowadzący dochodzenia przy przesłuchaniu świadków uprzedza, że złożenie fałszywego zeznania jest przestępstwem, zagrożonym karą, przewidzianą w kodeksie karnym.

Prowadzący dochodzenia sporządza z przebiegu przesłuchania protokół, zawierający dokładne oznaczenie miejsca i czasu przesłuchania, imię i nazwisko świadka lub biegłego, jego zeznania i oświadczenia z możliwą dokładnością, oraz stwierdzenie, że świadka lub biegłego uprzedzono o grożącej mu odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. Protokół podpisuje prowadzący dochodzenie i świadek (biegły). Przed podpisaniem protokołu należy go odczytać i zaznaczyć to w protokole.

Prowadzący dochodzenia może się zwrócić o współdziałanie w dochodzeniach do władz administracyjnych i policyjnych.

Prowadzący dochodzenia winien dać obwinionemu zarówno w czasie dochodzeń, jak i po ich zakończeniu, sposobność wypowiedzenia się tak co do wszystkich punktów obwinienia, jak również co do wyniku dochodzeń, jednakże odmowa, lub fizyczna niemożność wypowiedzenia się ze strony obwinionego nie wstrzymuje dochodzeń.

Prowadzący dochodzenia nie może zasiadać w komplecie orzekającym, pełnić funkcji obrońcy, lub być powołanym do innej czynności w postępowaniu dyscyplinarnym. Pozatem podlega on postanowieniom § 6.

§ 11. Wynik dochodzeń otrzymuje w drodze służbowej władza, przy której istnieje właściwa komisja dyscyplinarna. Władza ta, po ewentualnem uzupełnieniu dochodzeń, zarządza przez rzecznika dyscyplinarnego przygotowanie wniosku o ukaranie — jeśli dopatruje się w naruszeniu obowiązków występku służbowego, w przeciwnym razie umarza postępowanie dyscyplinarne przy przestrzeganiu przepisu § 10 ust. 3. W przypadkach objętych art. 1 ust. 3 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 738) właściwa do umarzania jest tylko władza przełożona nad funkcjonariuszem.

§ 12. Jeżeli naruszenie obowiązku służbowego posiada cechy czynu karalnego, ściganego z urzędu w drodze sądowej, władza czyni doniesienie karne po uprzednim wstępnym zbadaniu sprawy i jeżeli uważa, że wyniki dochodzeń nie są uzależnione od wyników postępowania sądowo - karnego — prowadzi postępowanie dyscyplinarne wedle postanowień § 9 — 11. W przeciwnym razie zawiesza to postępowanie najdalej do prawomocnego ukończenia postępowania sądowo - karnego.

Wniesienie oskarżenia.

§ 13. Rzecznik dyscyplinarny sporządza wniosek o ukaranie i przesyła go wraz z aktami do przewodniczącego komisji dyscyplinarnej.

Wniosek o ukaranie winien zawierać:

- a) imię i nazwisko, stanowisko służbowe, siedzibę urzędową, oraz inne dane osobowe oskarżonego,
- b) dokładne określenie zarzucanego czynu ze wskazaniem czasu, miejsca i innych okoliczności jego popełnienia, oraz powołanie naruszonego tym czynem przepisu,
- c) wymiennienie proponowanej kary dyscyplinarnej,
- d) uzasadnienie oskarżenia.

Wniosek w razie potrzeby winien zawierać wykaz świadków i biegłych, których wezwania na rozprawę żąda rzecznik dyscyplinarny, oraz winny być wskazane inne dowody, których przeprowadzenie na rozprawie dyscyplinarnej rzecznik uważa za niezbędne.

§ 14. Komisja dyscyplinarna postanawia, czy należy rozpisać rozprawę, czy też koniecznem jest jeszcze uzupełnienie dochodzeń i w jakim kierunku i przekazuje sprawę przewodniczącemu komisji, bądźto celem rozpisania rozprawy, bądź też celem zwrócenia się do władzy, przy której komisja jest czynna, o uzupełnienie dochodzeń we wskazanym kierunku.

Komisja dyscyplinarna może tylko wtedy zawiesić swoje postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania sądowo - karnego, — jeżeli orzeczenie komisji dyscyplinarnej jest ściśle uzależnione od wyroku sądu karnego.

W razie cofnięcia przez rzecznika wniosku o ukaranie przed rozpoczęciem rozprawy dyscyplinarnej—przewodniczący komisji przesyła akta sprawy władzy, która umarza postępowanie dyscyplinarne przy zastosowaniu przepisu § 10 ust. 3.

Rozprawa dyscyplinarna.

§ 15. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza dzień rozprawy dyscyplinarnej, wzywa oskarżonego z równoczesnem doręczeniem mu wniosku rzecznika o ukaranie, oraz udziela do wiadomości listę członków kompletu orzekającego. Równocześnie zawiadamia o dniu rozprawy dyscyplinar-

nej rzecznika dyscyplinarnego, któremu również doręcza listę członków kompletu orzekającego, oraz zawiadamia obrońcę.

Komisja dyscyplinarna może, a w przypadkach wskazanych w § 13 ust. 3 winna wezwać do rozprawy dyscyplinarnej także świadków i biegłych.

Pomiędzy doręczeniem wniosku rzecznika obwinionemu, a terminem rozprawy powinno upłynąć co najmniej 14 dni.

§ 16. Po otrzymaniu wezwania na rozprawę oskarżony i jego obrońca mogą, najpóźniej na 7 dni przed terminem rozprawy, wnieść do komisji dyscyplinarnej o wezwanie na rozprawę innych osób oraz sprowadzenie innych dowodów, prócz wskazanych przez rzecznika dyscyplinarnego; mogą również przeglądać akta sprawy z wyjątkiem protokołów posiedzeń niejawnych i sporządzać potrzebne odpisy.

Rzecznik dyscyplinarny i oskarżony oraz jego obrońca mają prawo w ciągu trzech dni po doręczeniu im listy członków kompletu orzekającego przedstawić komisji dyscyplinarnej wnioski o wyłączenie członków kompletu z uzasadnieniem powodu.

§ 17. Rozprawę dyscyplinarną należy w miarę możliwości przeprowadzić w jednym ciągu, z uwzględnieniem koniecznych przerw, można jednak uchwałą kompletu z ważnych powodów rozprawę odroczyć.

Rozprawa dyscyplinarna odbywa się wyłącznie przy udziale osób niniejszym rozporządzeniem uprawnionych do udziału w sprawie.

W przypadku nieusprawiedliwionego niestawienia oskarżonego rozprawa dyscyplinarna może być przeprowadzona bez dopuszczenia obrońcy do rozprawy.

§ 18. Rozprawą kieruje przewodniczący, który przestrzega porządku wyjaśnień, replik, uwag, oraz czuwa nad formalnym i rzeczowym biegiem postępowania.

Rozprawę dyscyplinarną rozpoczyna się odczytaniem wniosku o ukaranie, poczem następuje przesłuchanie oskarżonego, wezwanych świadków i biegłych, oraz w miarę potrzeby odczytanie protokołów dochodzeń, jak również innych ważniejszych dla sprawy akt i dokumentów.

Oskarżonemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu służy prawo wypowiedzenia się co do poszczególnych środków dowodowych i odwodowych, oraz stawiania pytań świadkom i biegłym za zezwoleniem przewodniczącego.

Przewodniczący kompletu uprzedza świadków, że złożenie fałszywego zeznania przed komisją dyscyplinarną jest przestępstwem, zagrożonym karą w kodeksie karnym.

Po zamknięciu postępowania dowodowego następują wywody i wnioski rzecznika dyscyplinarnego, tudzież oskarżonego i jego obrońcy.

Stronie oskarżonej w każdym przypadku służy ostatni głos.

Orzeczenie.

§ 19. Komisja dyscyplinarna może przy rozstrzyganiu sprawy opierać się tylko na tych faktach i okolicznościach, które ujawniono na rozprawie dyscyplinarnej i na ich podstawie wydaje orzeczenie według swego przekonania.

Komisja dyscyplinarna wydaje orzeczenie, w którym albo uwalnia funkcjonariusza od zarzutu popełnienia występku służbowego, albo uznaje go winnym. W tym ostatnim przypadku komisja dyscyplinarna orzeka karę dyscyplinarną.

§ 20. Narada i głosowanie kompletu orzekającego przy rozstrzyganiu sprawy są poufne.

Sentencję orzeczenia sporządza się na piśmie, które podpisują przewodniczący i członkowie kompletu.

Sentencję tę ogłasza stronom przewodniczący zaraz po naradzie i głosowaniu.

Odpis orzeczenia, które powinno być przygotowane w ciągu dni 8 po ogłoszeniu sentencji, doręcza się rzecznikowi dyscyplinarnemu i oskarżonemu.

Orzeczenie powinno zawierać:

- a) dzień wydania orzeczenia,
- b) wymienienie komisji dyscyplinarnej oraz nazwisk przewodniczącego, członków kompletu orzekającego, protokółanta i rzecznika dyscyplinarnego,
- c) wymienienie imienia, nazwiska, stanowiska służbowego i siedziby urzędowej oskarżonego,
- d) przedmiot oskarżenia,
- e) sentencję orzeczenia,
- f) uzasadnienie orzeczenia.

Z przebiegu rozprawy dyscyplinarnej sporządza się protokół, w którym zapisać należy datę, miejsce rozprawy, nazwiska przewodniczącego i członków kompletu orzekającego, oraz protokółanta, stron i obrońcy, oraz dokładne streszczenie przebiegu rozprawy.

Protokół podpisują przewodniczący kompletu orzekającego i protokółant.

Odwołanie.

§ 21. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji przysługuje prawo wniesienia odwołania w ciągu 8 dni po dniu doręczenia odpisu orzeczenia — na ręce przewodniczącego komisji dyscyplinarnej, który je bezzwłocznie przesyła wraz z właściwymi aktami do odwoławczej komisji dyscyplinarnej.

Odwołanie odracza wykonanie orzeczenia.

Odwołanie może dotyczyć całości orzeczenia, lub jego części.

Odwołanie od orzeczenia w przedmiocie winy uważa się za zwrócone także przeciwko orzeczeniu o karze.

Rzecznik dyscyplinarny i oskarżony mogą cofnąć odwołanie do chwili rozpoczęcia rozprawy w komisji odwoławczej.

§ 22. Komisja odwoławcza wydaje postanowienia w przypadkach:

1) gdy odwołanie jest spóźnione, lub wniesione przez osobę nieuprawnioną,

2) gdy uzna za potrzebne uzupełnienie dochodzeń.

W pierwszym przypadku komisja odwoławcza odrzuca odwołanie, a w drugim odnosi się do władzy o uzupełnienie dochodzeń we wskazanym kierunku.

We wszystkich innych przypadkach instancja odwoławcza przeprowadza rozprawę dyscyplinarną i wydaje orzeczenie, stosując analogiczne postanowienia o rozprawie dyscyplinarnej i orzekaniu w I instancji.

Umorzenie postępowania w razie śmierci obwinionego. Postępowanie dyscyplinarne w razie rozwiązania stosunku służbowego.

§ 23. Wskutek śmierci obwinionego postępowanie dyscyplinarne bez względu na stadium, w którym się znajduje, podlega umorzeniu, winno być jednak przeprowadzone na żądanie małżonka, krewnego wstępnego lub zstępnego, albo rodzeństwa zmarłego.

Rozwiązanie stosunku służbowego nie powoduje umorzenia postępowania dyscyplinarnego.

Wykonanie orzeczenia.

§ 24. Orzeczenia komisji dyscyplinarnych, wydane w pierwszej instancji, a nie zaskarżone w terminie przepisany, stają się prawomocne z upływem tego terminu, orzeczenia zaś odwoławczych komisji dyscyplinarnych — niezwłocznie po ogłoszeniu sentencji.

Prawomocne orzeczenia dyscyplinarne podlegają wykonaniu przez właściwe władze.

W tym celu przewodniczący komisji dyscyplinarnej przesyła władzy, przy której istnieje komisja, odpis orzeczenia dyscyplinarnego, stwierdzając prawomocność orzeczenia. Na żądanie władzy komisja dyscyplinarna przesyła jej również akta przeprowadzonego postępowania dyscyplinarnego.

Odpis orzeczenia dyscyplinarnego dołącza się do akt osobowych, a karę dyscyplinarną wpisuje się do wykazu służbowego.

Po upływie 10 lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego, z wyjątkiem orzeczeń skazujących na karę przeniesienia w stan spoczynku i na karę wydalenia ze służby, władza naczelna może, na prośbę skazanego, jeśli tenże w ciągu tego okresu nie był ponownie karany dyscyplinarnie, zarządzić sporządzenie dla niego nowego wykazu służbowego, z opuszczeniem wzmianki o karze dyscyplinarnej.

Wznowienie.

§ 25. Na prośbę funkcjonariusza, skazanego prawomocnie na karę dyscyplinarną, lub w razie je-

go śmierci na prośbę małżonka, krewnego wstępnego lub zstępnego, albo rodzeństwa, można wznowić postępowanie nawet po wykonaniu kary, o ile osoby te przedstawia takie nowe fakty i środki dowodowe, nieznane w poprzednim postępowaniu, które same przez się, lub w związku z faktami poprzednio ustalonymi i dowodami poprzednio zebranymi, mogą spowodować uwolnienie od zarzutu, albo orzeczenie kary łagodniejszej niż wydalenie ze służby.

Na wniosek rzecznika dyscyplinarnego może nastąpić wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego, jeżeli umorzenie sprawy, albo wydanie orzeczenia nastąpiło wskutek przeświadczenia.

Prośbę względnie wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego wnosić należy do odwoławczej komisji dyscyplinarnej, która rozstrzyga o wznowieniu.

Prośbę o wznowienie postępowania dyscyplinarnego w myśl ust. 1 należy wnosić w ciągu 30 dni od dnia, w którym funkcjonariusz, a w razie jego śmierci — osoby, wymienione w ust. 1, powzięły wiadomość o przyczynie uzasadniającej wznowienie.

W razie dopuszczenia wznowienia postępowania dyscyplinarnego władza może wstrzymać wykonanie kary.

Wznowione postępowanie dyscyplinarne toczy się przed komisją dyscyplinarną I instancji, która w razie potrzeby może spowodować uzupełnienie, lub przeprowadzenie nowych dochodzeń, poczem przekazuje sprawę do rozprawy dyscyplinarnej.

Powołaniami do rozstrzygania o wznowieniu (ust. 3) i przeprowadzenia wznowionego postępowania (ust. 6) są komisje właściwe w myśl § 2 i 3 w chwili wniesienia prośby, względnie wniosku o wznowienie.

Jeżeli funkcjonariusza, na którego korzyść wznowione zostało postępowanie dyscyplinarne, uznano winnym ponownie, nie można orzec kary surowszej od nałożonej poprzednio.

O ile wskutek wznowienia postępowania dyscyplinarnego uwolniono funkcjonariusza, albo nałożono na niego łagodniejszą karę dyscyplinarną — Skarb Państwa obowiązany jest zwrócić mu, lub w razie jego śmierci, członkom jego rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia wdowiego, lub sierociego, to, co funkcjonariusz, lub wymienieni członkowie rodziny wskutek poprzedniego skazania stracili z dochodów służbowych lub zaopatrzenia.

Ustalanie jednolitych zasad postępowania władz i rzeczników dyscyplinarnych.

§ 26. Prezes Rady Ministrów ustala jednolite zasady postępowania władz i rzeczników dyscyplinarnych w zakresie postępowania dyscyplinarnego we wszystkich działach zarządu państwowego i udziela władzom dyscyplinarnym za pośrednictwem władz naczelnych odpowiednich wskazówek i opinii.

Władze, podlegające bezpośrednio władzy naczelnej, winne zawiadamiać władzę naczelną o każdej wszczętej sprawie dyscyplinarnej, oraz składać jej co miesiąc sprawozdania o stanie spraw dyscyplinarnych.

Władze naczelne zawiadamiają Prezesa Rady Ministrów o każdej sprawie, wszczętej w komisji dyscyplinarnej przy władzy naczelnej, oraz przesyłają mu kwartalne wykazy sumaryczne i roczne szczegółowe, na ustalonych przez Prezesa Rady Ministrów formularzach, obejmujące sprawy toczące się we wszystkich komisjach dyscyplinarnych.

Organem pracy Prezesa Rady Ministrów w sprawach, objętych niniejszym paragrafem, jest naczelný rzecznik dyscyplinarny, którego Prezes Rady Ministrów wyznacza z pośród podległych sobie urzędników. W wykonaniu swoich funkcji naczelný rzecznik dyscyplinarny może w szczególności udzielać rzecznikom dyscyplinarnym ogólnych wskazówek, oraz — na zlecenie Prezesa Rady Ministrów wydane w porozumieniu z właściwą władzą naczelną — wstępować w poszczególnych sprawach dyscyplinarnych w miejsce właściwego rzecznika dyscyplinarnego.

Doręczenia, terminy.

§ 27. Wszelkie doręczenia, które mają nastąpić według rozporządzenia niniejszego, są ważne i powodują bieg terminów, o ile uskutecznione są do rąk własnych obwinionego (oskarżonego), dorosłego domownika, bądź obrońcy, tudzież do rąk rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcy.

O ile doręczenie nie może być dokonane do rąk obwinionego (oskarżonego), dorosłego domownika lub obrońcy, — to za doręczenie uważa się złożenie pisma u władzy służbowej obwinionego.

Bieg terminu rozpoczyna się z dniem następnym po doręczeniu. Niedziela i dni świąteczne nie wstrzymują ani rozpoczęcia, ani biegu terminu. O ile koniec terminu przypada na niedzielę, lub dzień świąteczny, kończy się termin następnego dnia powszedniego.

Dzień nadania zażalenia i odwołania na pocztę uważa się za dzień ich wniesienia.

Zażalenia i odwołania wnosi się do tej władzy, względnie komisji dyscyplinarnej, która wydała decyzję w I instancji.

Przywrócenie terminu.

§ 28. W razie uchybienia terminu do wniesienia zażalenia lub odwołania — instancja odwoławcza może na prośbę obwinionego przywrócić termin, o ile obwiniony wykaze, że niezależnie od jego woli i winy okoliczności nie pozwoliły mu dotrzymać terminu.

Prośbę o przywrócenie terminu z równoczesnym złożeniem odwołania lub zażalenia wnosić należy do właściwej władzy, względnie komisji I instancji, która przesyła ją z wnioskiem rzecznika dyscyplinarnego do władzy rozstrzygającej, względnie komisji odwoławczej.

Koszty postępowania dyscyplinarnego.

§ 29. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi w razie uwolnienia oskarżonego Skarb Państwa,

a w przypadku prawomocnego nałożenia kary dyscyplinarnej — skazany.

Wydatki w toku postępowania wyklada władza, przed którą toczy się postępowanie, a wydatki w postępowaniu przed komisją dyscyplinarną — władza, przy której istnieje komisja dyscyplinarna.

Do kosztów postępowania należą:

- a) wydatki na doręczenie wezwań i innych pism,
- b) należności świadków i biegłych,
- c) koszty podróży i diety obrońcy.

Decyzję o obowiązku zwrotu kosztów postępowania i ich wysokości wydaje po uprawomocnieniu się orzeczenia skazującego władza, przy której istnieje komisja dyscyplinarna I instancji.

Władza może w przypadkach wyjątkowych z urzędu lub na wniosek komisji dyscyplinarnej uwolnić skazanego w całości, lub w części od zwrotu kosztów zależnie od wymiaru kary, lub jeżeli uzna, że uiszczenie ich byłoby zbyt uciążliwe dla niego, lub najbliższej rodziny, będącej na jego utrzymaniu.

Przeciwko decyzjom wydanym w myśl ust. 4 i 5 przez władzę podlegającą bezpośrednio władzy naczelnej, przysługuje funkcjonariuszowi prawo wniesienia zażalenia do władzy naczelnej w terminie 8 dni.

Koszty postępowania dyscyplinarnego ulegają ściąganiu w trybie administracyjnym.

Obwinionemu, którego uwolniono od winy i kary, zwrócić należy koszty podróży na rozprawę dyscyplinarną.

Rozdział III.

POSTANOWIENIA OGÓLNE I KONCOWE.

§ 30. W postępowaniu dyscyplinarnym winny być w uzupełnieniu postanowień niniejszego rozporządzenia analogicznie stosowane postanowienia, objęte kodeksem postępowania karnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 83, poz. 725) w art. 41 § 1 i 2, art. 42, art. 43, art. 44, art. 45 § 1, art. 46, art. 59, art. 92, art. 98 — 99, art. 101, art. 103 — 104, art. 106 — 107, art. 108, art. 110 — 114, art. 116, art. 117 § 2, art. 124 — 126, art. 132, art. 134 — 138, art. 140, art. 304 — 308, art. 310 — 311, art. 315, art. 330, art. 331 § 1, art. 336 — 338, art. 342, art. 348 — 353, art. 359, art. 361 — 363, art. 364 § 1, art. 365 — 366, art. 373 — 374, art. 376, art. 379 — 380, art. 497, art. 499, art. 500 pkt. a) i b), art. 501 pkt. a), b), d), art. 588 § 1, 2, 3, 4, oraz art. 141 z tą zmianą, że do biegłych i tłumaczy winny być stosowane w miejsce postanowień, cytowanych w § 1 tegoż artykułu, postanowienia art. 98, 107, 116 i 117 § 2.

§ 31. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

§ 32. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1932 r.

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Kierownik Ministerstwa Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*

791.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 października 1932 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej.

Na podstawie art. 11 i 119 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 663) ulega zmianom następującym:

1) w § 1 lit. a) wyrazy: „szkoła Sztuk Pięknych w Warszawie” zastępuje się wyrazami: „Akademia Sztuk Pięknych w Warszawie, Państwowe Konserwatorium Muzyczne w Warszawie, Oficerska Szkoła Topografów (o kursie 2 letnim, zlikwidowana w 1926 r.), Wyższa Szkoła Instytutu Naukowo-Badawczego Europy Wschodniej w Wilnie”;

2) w § 2 lit. a) po wyrazach: „na terenie b. zaboru austriackiego” dodaje się wyrazy: „Korpusy Kadetów, licea żeńskie i wyższe licea żeńskie”;

3) § 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Te same uprawnienia daje ukończenie przed odrodzeniem Państwa Polskiego:

a) na terenie b. cesarstwa austriackiego: gimnazjów i szkół realnych państwowych i pry-

watnych z prawami publiczności, prywatnych liceów żeńskich z prawami publiczności, szkół kadeckich, sześcioklasowych szkół wydziałowych (po ukończeniu czteroklasowych szkół ludowych), seminarjów nauczycielskich państwowych i prywatnych z prawami publiczności, średnich szkół zawodowych;

b) na terenie b. cesarstwa niemieckiego: gimnazjów, wyższych szkół realnych, progimnazjów, szkół realnych dziewięcioklasowych, szkół wydziałowych i wyższych szkół dziewcząt, seminarjów nauczycielskich, średnich szkół zawodowych;

c) na terenie b. cesarstwa rosyjskiego: gimnazjów i szkół realnych państwowych i prywatnych, korpusów kadetów, szkół junkrów, ośmio- i siedmioklasowych szkół handlowych państwowych i prywatnych z prawami szkół państwowych, seminarjów nauczycielskich, seminarjów duchownych rzymsko-katolickich i prawosławnych, średnich szkół zawodowych;

d) na terenie b. Królestwa Kongresowego: prywatnych sześcioklasowych zakładów naukowych żeńskich do roku 1905 włącznie, prywatnych polskich siedmioklasowych szkół średnich żeńskich i prywatnych polskich ośmio- i siedmioklasowych szkół handlowych bez praw szkół państwowych do końca roku szkolnego 1916/17.”;

4) w § 4 ust. A lit. f) dodaje się w końcu wyrazy: „oraz w Państwowym Konserwatorium Muzycznym w Warszawie — dyplomu jej ukończenia”;

5) § 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„Za dowody, wystarczające do stwierdzenia wykształcenia średniego uważa się:

a) świadectwa dojrzałości — po odrodzeniu Państwa Polskiego — gimnazjum, Korpusu Kadetów, szkoły realnej, seminarjum nauczycielskiego i wyższego liceum żeńskiego; na terenie b. cesarstwa austriackiego — gimnazjum, szkoły realnej, seminarjum nauczycielskiego i liceum żeńskiego; na terenie b. cesarstwa niemieckiego — gimnazjum i wyższej szkoły realnej; na terenie b. cesarstwa rosyjskiego — gimnazjum męskiego;

b) świadectwa ukończenia na terenie b. cesarstwa austriackiego — szkoły kadeckiej, sześcioklasowej szkoły wydziałowej (po ukończeniu czteroklasowej szkoły ludowej) i średniej szkoły zawodowej; na terenie b. cesarstwa niemieckiego — progimnazjum, szkoły realnej, dziewięcioklasowych: szkoły wydziałowej i wyższej szkoły dziewcząt, seminarjum nauczycielskiego i średniej szkoły zawodowej; na terenie b. cesarstwa rosyjskiego — gimnazjum żeńskiego, szkoły realnej, korpusu kadetów, szkoły junkrów, szkoły handlowej, seminarjum nauczycielskiego, seminarjum duchownego rzymsko-katolickiego i prawosławnego i średniej szkoły zawodowej; na terenie b. Królestwa Kongresowego — prywatnego sześcioklasowego zakładu